

راز ناگشوده زندگی بتهوون

بوده است. «روم رولان»، زندگینامه‌نویس پرآوازه فرانسوی که پس از نگارش کتاب مستند «زندگی بتهوون» دست به خلق داستان بلند ده جلدی ژان کریستف (مایه گرفته از زندگی هنری بتهوون) زد در پی نویس وصیت‌نامه هایلکنستاد اشاره می‌کند که سراسر متن سمعفونی ششم از آوازها و زمزمه‌های طبیعت لبریز شده است؛ در حالی که بتهوون این سمعفونی را در شرایط ناشناختی کامل سروده است. به باور رومن رولان، بتهوون با نیوغ سرشار خویش آواهای طبیعی را در اندیشه خود

می‌آفرید. بتهوون در وصیت‌نامه هایلکنستاد با تأثر و درمانگی می‌نویسد:

«چقدر خود را حقیر می‌دیدم وقتی متوجه می‌شدم کسی که در نزدیکی من است صدای نیلکی را که از دور می‌آید می‌شنود و من هیچ نمی‌شنوم یا او ترانه چسبانی راکه آواز من خواندمی‌شود و من باز هم هیچ نمی‌شنوم»

بتهوون نخستین بار در سال ۱۸۰۱ راز کشمکشناوی خود را طی نامه‌ای برای دوست خویش «آمندا» فاش کرد. وی در آن نامه خاطرنشان کرده است که کم‌شنوایی در نواختن آهنگ و تصنیف موسیقی مشکلی برای

بتهوون در سال ۱۷۷۰ به دنیا آمد و در سال ۱۸۲۷ درگذشت. هیجگونه شاهدی در همان سال مشکل کم‌شنوایی خود را با دوست

نبش قبر چندان گویا نبوده است. از این گذشته، استخوان گیجگاه بتهوون که به موزه سپرده شده بود، مفقود گردیده است. تنها مدارک قابل مطالعه و در دسترس، نامه‌هایی است که بتهوون برای دوستان خود از جمله «آمندا» و Amenda و «دکتر و گلر» Wegey است. همچنین وصیت‌نامه معروف او موسوم به «هایلکنستاد» Heilgenestatt نیز از منابع قابل انکا برای پژوهش در این باره است. سمعفونی‌هایی هم که بتهوون پس از ناشناختی تصنیف کرد، از ابزار عمدۀ پژوهش به حساب می‌آیند.

نوشته دکتر عبدالحمید حسین نیا
یکی از شکفتی‌های دنیای موسیقی آن است که لود ویگ وان بتهوون بزرگترین آهنگساز تاریخ موسیقی جهان، ناشناخود و شگفت‌انگیزتر آن که، بسیاری از سمعفونی‌های جاودانه خود را زمانی که ناشناخود بود، خلق کرد. درباره ناشناختی بتهوون مقاله‌ها و کتاب‌های فراوانی نوشته‌اند و بررسی‌ها و پژوهش‌های زیادی هم در این باره انجام شده است. محور اصلی این بررسی‌ها و پژوهش‌ها نخست یافتن علت ناشناختی بتهوون بوده و سپس بی‌بردن به این راز که به رغم ناشناختی، بتهوون چگونه قادر به تصنیف آهنگ‌هایی شد که تا به امروز مانندی برای آن‌ها نمی‌تواند یافته. با وجود این که پژوهشگران هریک علت خاصی را برای ناشناختی بتهوون ذکر کرده‌اند و کوشیده‌اند برای اثبات نظریه خود دلایل قابل قبولی هم افame کنند، با این وجود هنوز نمی‌توان در مورد علت واقعی کری بتهوون چنان به یقین قضاوت کرد، که جای تردید باقی نماند.

به نظر می‌رسد که بتهوون دچار کم‌شنوایی حسی عصبی پیش‌رونده بوده که تشید یافته و به مرحله‌ای رسیده که به ناشناختی کامل وی انجامیده است. بسیاری از موسیقیدانان بر این باورند که می‌توان پیشرفت ناشناختی بتهوون را از طریق مقایسه آثار نخستین وی با آثار بعدی او دریافت. اما به هر حال محدودیت‌های دست و پاگیر و عمدۀ‌ای برای پژوهش درباره علت کری بتهوون وجود دارد که مهم‌ترین آنها این است که موضوع مورد پژوهش، یعنی لود ویگ وان بتهوون سال‌ها پیش، یعنی در سال ۱۸۲۲ میلادی فوت کرده است.

گزارش کالبدشکافی اسکلت بتهوون پس از

بالایی برسود. فکین مسیب و محکم او می‌توانست فندق را به آسانی نرم کند. این چهره به بیماری «پاژت» نزدیک است و می‌تواند ناشناختی بتهوون را با مقبولیت منطقی تری توجیه کند.»
بی‌تر دید بتهوون یک نایفه بود. افراد عادی برای درک شناوی به «حلقه باز خوراند شناوی» نیازمندند، اما شاید بتوان گفت نایفه‌ای نظیر بتهوون برای خلاقيت به اين عامل نیاز نداشته است، زيرا به احتمال زياد تجزيه و تحليل نتها در مغز خلاق بتهوون انجام می‌شده است. با وجود آن که مطالعات پي‌گير و پژوهش‌هاي نوين کوچک‌ترین اثری از کم‌شنوایی فراينده توون در آثار موسيقی بتهوون ارائه نداده است شيوه خلق آثار عظيم هنري بتهوون على رغم عدم وجود حلقة بازخوراند شناوی در وي، هنوز در پس ابراهی از معماي اسرارآمیز باقی مانده است.

بهوون قلمداد کند، لثوزاکسون در سال ۱۹۱۰ مقاله‌ای منتشر کرد که در آن کرى بتهوون ناشی از سفلیس ارشی ذکر شده بود.

يکى دیگر از بیماری‌هایی که به عنوان علت ناشناختی بتهوون مدنظر پژوهشگران قرار گرفته، بیماری «اتوسکلروز» است.

در آخرین اطلاعات بدست آمده از شبکه جهانی اطلاع‌رسانی (اینترنت)، «آندره جانک» Andrew.I.de.Jon ناشناختی بتهوون قلمداد می‌کند. در این مقاله آمده که متجاوز از یک قرن پيش سارکوئيد وز شناخته شده بود و بتهوون اولین فردی است که نامش به عنوان فرد مبتلا به آن، به ثبت رسیده است. «سارکوئيد وز» از نظر ریشه لغوی به نوعی از گوشت لخم اطلاق می‌شود. اين نامگذاري شاید براساس ظاهرات خاص بousti در اين بیماري باشد. «سارکوئيد وز» بیماری منتشر «گرانولوماتوز» است که علت آن هنوز ناشناخته مانده است. اين

خوبish «دكتور وکلر» نيز در ميان می‌گذارد و خاطرنشان می‌کند که شناوی وی طی سه سال اخیر کاهش پیدا کرده است:

«گوش‌هايم روز و شب پيوسته وزوز سر می‌دهند، در حقيقه می‌توانم بگويم که در وضع فلاكتباری به سر می‌برم، دو سال است

که تقریباً از تمام معاشرت‌های اجتماعی دوری کرده‌ام. زیراکه برايم مقدور نیست که به مردم بگويم؛ من ناشناخته هستم. اگر من حرفة دیگري داشتم برای من چندان دشوار نبود ولی در حرفة من شرایط وحشتناکی است. در تالار موسيقی بايد بسيار نزديك اركستر بشنیتم، اگر قدری فاصله بگيرم تون‌های بالای آلات موسيقی یا صدای آوازه خوان را نمي‌شنوم. شایان دقت است آدم‌هایی هستند که در محاوره اصلاً به وضعیت من توجهی ندارند و ممکن است آنها اين را به حساب اين که مغز را به کلی از دست داده‌اند بگذارند. اغلب حرف‌کسی راکه آهسته صحبت می‌کند به رحمت می‌شنوم. صداحا را می‌شنوم ولی کلمات را نمي‌فهم. در حالی که کسی داد بزنده غرقابی تحمل می‌شود. خدا می‌داند که چه به روز من خواهد آمد.»

کم‌شنوای بتهوون به تدریج افزایش می‌پابد. از سال ۱۸۱۴ به بعد او دیگر قادر نبود صدای نواختن پیانوی خوبish را بشنود. بتهوون در سال ۱۸۱۹ به طور کامل کر بود. در نخستین اجرای سمفونی نهم در سال ۱۸۲۴ او دهير افتخاری گروه ارکستر بود و در کنار رهبر حقیقی ارکستر ایستاد. پس از اختتام برنامه، بتهوون از اين موضوع اجرای موسيقی به پایان رسیده بی خبر بود و هلهله تحسین آمیز شنوندگان راکه چون رعد در فضای سالان پیچیده بود نمي‌شنبد. مجبور شدند او را برگردانند تا ابراز احساسات شنوندگان را تماشا کند.

علت ناشناختی بتهوون پيش از آن که «مک - کيب» Mc-cabe به سال ۱۹۵۸ در مجله گوش و حلق و بینی Annals بیماری سفلیس را علت ناشناختی